

Kákošen sad?

Kupil sem papirja
Mnogo, mnogo pol,
Da bi pesmi pisal,
V njé izlival bol,
Ki srcé vznemirja.

„Škoda le denarja“,
Pravi zdaj papir.
„Kdo na svetu vzame
Tebi ves nemir
Srčnega viharja?

V prsih tvojih plamen,
Vrhu mene hlad.
Kákošen od bralcev
Pač prejemaš sad?
Mesto jajca — kamen.“

Anton Medved.

Mati v „Samoti“.

Z otrokom se igraš ti, mlada mati,
V samoti ura ti za uro gine,
Pozabljaš pretečene bolečine,
Vsa sreča tvoja — tvoj otrok je zlati.

Noči ne upaš mirno si prespati,
Nobena ura brez skrbi ne mine.
A v skrbi vsaki radost tebi sine,
Ko dete svoje moreš ljubkovati.

Skrivaj te, mlada mati, večkrat gledam,
Ko sam, kot ti, pod jelko stezice
Za kratek čas v poletnih dneh posedam.

Kot ti jaz tudi kažem vedro lice,
Samote se nikakor ne zavedam:
Saj meni hčerke — pesmi so družice.

F. S. Finžgar.

Stari dolg.

(Povest. — Spisal Ivo Trošt.)

(Dalje.)

Teden dnij potem je prišla k Prašnikovim sama Mešičkova Meta. Domače je nekoliko iznenadil njen prihod, a vseh ne.

„Za božji čas! Kaj dobrega?“ ogovorila jo je stara mati.

„Ne vem, ali bo posebno dobro“, rekla je Meta nič preveč ponižno.

„Za pet ran, povejte, prosim!“ Roke je imela sklenjene na prsih, oči nepremično uprte v žensko, ki je prav oblastno sedela pri mizi, ne da bi jo bila povabila gospodinja.

„Vse, vse povem; zato sem prišla, da povem. Dovolite, da se nekoliko zdahnem. Starost je slabost. Saj veste, kako je. Tudi vi niste več mladi, mamica. Sina imate odrastlega, vdovca, in jaz hčer. Ti otroci — Bog pomagaj! — Še ta kašelj — ti otroci dandanes ne lajšajo materam starih dnij.“

„Slišala sem že, da vas hčerka ne sluša. Veste, da naš je ne more — vzeti.“

„O, ne ne! Le počasi. To ni res. Vaš sin je neposlušen. Kakor pri nas vse kaže, bo vaš sin dolžan vzeti mojo hčer. In kako drugače? Ali ji ni obljubil, ali ji ni sveto prisegel? In ker sta mlada, naj se vzameta, kaj ne, mamica? Po to sem prišla.“

„Nesrečna ženska! Prišli ste meni grenit še te dni življenja.“

„Nikakor ne! Mati Prašnikova, kaj bi vam to grenilo življenje, ako vaš sin dopolni, kar je dolžan? Jaz samo hočem in zahtevam, da, kdor je grešil, naj tudi popravi krivdo, naj se pokori! Pokora je pa tukaj — sveti zakon, pa smo prijatelji.“

Zadnje besede je govorila z odločnim glasom, udarila s pestjo po mizi, in tudi z nogo po tleh je potrdila važnost svojih zahtev.

„Meta, vi nam hočete pripraviti v hišo pekel — živo nesrečo.“

„V nesreči sem jaz, do grla v blato ste pahnili mojo hčer. Izgubljeno čast naj ji vaš sin povrne. — Kako? To dobro veste; meni je pa sveta dolžnost, meni, njeni materi. — Jaz da bi redila sedaj še njo in vaše otroke!“

„Recite, da ni res, Meta! Za Boga — naš Andrejec — pa takšen grešnik! — Recite, da ni res! — O, sveta Devica, oh — — —.“ Zgrudila se je na tla. Le še zamolkli, nerazločni glasovi so starici prihajali iz grla, pozneje se ni več poznalo življenja v njej. Obšle so jo težave.

Meta je šla klicat ljudi, da so nezavestno starico spravili v postelj. Kmalu potem se je vrnil Andrej. Takoj mu je bil jasen položaj.